

tage udgangspunkt i noget af mig udtrykt ønske om forsvarervalg. Efter på denne forhåbende måde totalt at have afvist mig – som sagen dog til en vis grad også angår – genbeskikker han så de samme to forsvarere.

Såvel generelt som konkret er dette i den grad i modstrid med, at der i al fald i formen og på overfladen bør gives tiltalte en ikke alt for urimelig retsplejemæssig stilling i denne dansk retshistories største – og derfor også mest opslidende – straffesag mod en enkeltperson. Allerede derfor må landsretspræsidentens beskikkelser af 24. april 1978 ophæves.

II. Specielt om Ebbe Suenson

Ebbe Suenson blev forsvarer på et initiativ, som Advokatrådet tog i et brev til byretten. Advokatrådets stilling i straffesagen er, at rådet er anmelder som følge af, at rådet er stærkt fornærmet på mig fordi tiden har givet mig ret i min årelange kritik af rådet som beskytter af for høje salærtakster, for omstændelige selskabsstiftelsesprocedurer, selvdomme, manglende klientmiddelforrentning og en lang række andre brøstfældigheder, som Advokatrådet har holdt hånden over.

Det er i sig selv mærkværdigt, at anmelderen i en straffesag også skal have den afgørende indflydelse på, hvem der bliver forsvarer, men direkte uholdbart, at tiltalte ikke kan blive befriet for den af anmelderen udpegede, når sagen er slut for den domstolsinstans, som udpegelsen gjaldt.

For de 275.000 kr., som byretten tilkendte Suenson i salær, har han absolut ingen som helst nytte gjort for forsvaret under bevisførelsen.

Hvad hovedindlægget i proceduren angik, jappede han igennem de afsnit, han procederede. Han nægtede at medtage de juridisk relevante argumenter, jeg bad ham fremføre, og soled sig i stedet i nogle litterære allusioner om Moskvaprocesserne i trediverne og lignende, som han håbede ville give ham overskriftsplads i dagspressen, men som i hvert tilfælde ikke kunne gavne tiltalte noget som helst.

Det samme gjaldt hans replik, der udelukkende drejede sig om hans egne personlige følelser og forhold til anklagerens person og absolut intet havde med den foreliggende sag at gøre.

På denne baggrund vil det være en skandale at opretholde hans beskikkelse for landsretten.

III. Specielt om Philip Ingerslev

Ingerslevs svigten som forsvarer skyldes ikke manglende vilje.

Han har imidlertid ikke den fornødne indsigt i regnskabs- og skatteforhold til at kunne beherske et stof af det omfang, som anklagemyndigheden har produceret til denne sag. Usikkerheden medfører igen frygtsomhed og handlekraftslammelse og manglende evne til klart at fremstille, hvorfor anklagen er aldeles uberettiget, i et fast og sammenhængende sprog, som folk kan holde ud at koncentrere sig om i et procedureindlæg, der efter sagens omfang nødvendigvis må blive marathongang, og hvori der må opregnes tusinder af i sig selv ikke særlig muntre enkeltheder for at påvise og tilbagevise anklagemyndighedens overfladiske og bevisfordrejende facon at præsentere sagen på.

Til at klare disse opgaver har Ingerslev ikke den fornødne kyndighed og åndelige spændstighed.

Det er der ikke noget at gøre ved. Ingen kan tro, at han vil kunne klare opgaven bedre i landsretten trods al anvendt flid.

Men så må man lade være med at opretholde beskikkelsen af ham.

IV. Konklusion

Det kan blive afgørende i denne skæbnesag, at der etableres et kvalificeret forsvar. Det er derfor glædeligt, at landsretspræsidenten ikke tilslutter sig forsideopfattelsen i embedsmændenes blad Politiken om, at hans afgørelse ikke kan efterprøves af højesteret, fordi det at bebyrde tiltalte med uegnede forsvarere blot skulle være noget administrativt, som ikke kan efterprøves af højere instans.

Som følge af de grove mangelfuldheder, sagen har været belastet med både på efterforskningsstadiet og i byretsbehandlingen, må det forventes, at landsretsbehandlingen i overvejende grad får karakter af en førsteinstansbehandling. Samtidig er det jo imidlertid sidste instans forsåvidt angår bevisbedømmelsen.

Det er også af de grunde særdeles vigtigt, at der beskikkes velegnede forsvarere.